

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90

Trende

Wiser.

Den Første:

En vakker Ven jeg har udvalgt.

Den Anden:

En Wise jeg skriver og sender til dig.

Den Tredie:

Naar Solen tænder sine Straaler.

En vakker Ven jeg har udvalgt,
Den elsker jeg dog over Alt,
Den tænkte jeg skulde bl'e min Trost
Dg hvile ved mit unge Bryst.

2.

Den Ven jeg ei forglemme kan,
Som gav sit Hjerte til en And'n:
Hver Aften jeg i Lunden gaer,
Der maa jeg fælde mangen Taar.

3.

En Aften seent alt paa en Høi
Jeg hvile ved en Furu Bøi,
Der horte jeg de Fugle sang,
Det var ved Solens Nedegang.

4.

Der kom til mig en Vandringmand,

V box 18:531

Han talte til mig saa forsaad:
O hvorfor græder Du, min Ven?
Har Du da ingen Trøst igjen?

5.

Nu, hvorfor græder Du min Ven?
Vor Gud i Himlen lever end —
Han hjælper Dig som narret blev,
Og lønner Hver, som sver Svig.

6.

Som Fuglen venter lysen Dag,
Saa venter jeg hvert Klokkeslag;
Naar Timeglasset udrunden er,
Saa stunder det til min Afsked.

7.

Adjs min Faer, adjs min Moer,
Adjs min Søster, lille Broer,
Adjs, lev vel, ustadig' Ven, —
I Himlen samles vi igjen.

En Bise jeg skriver og sender til dig,
En Pige som jeg hater effket,
Jeg ønsker bestandig det maa gaa dig vel,
Endstjønt du mig haver fixeret;
Jeg kan ei forglemme da jeg var hos dig,
Hvor kjærlig og venlig du var imod mig,
Og derfor jeg lystet at skrive en Sang,
Jeg ønsker du min Bise maa finde engang.

2. Ja den Tid vort Venkskab og Kjærlighed var,
Vi kom til hverandre med Glæde;
Men siden da kom der en anden heel snart,
Og som vilde sig imellem os indlede,
Fordi at han var af en høiere Stand,
Saa vilde hendes Venner hun skulde tage ham;
Men jeg kan ei fortryde at jeg fixeret er,
Naar du kan leve lykkelig med den som du har kjær.

3. Du var jo den eneste mit Hjerter faldt til,
Den Tid jeg dig lærte at kjende,

Da svor du mig Trostskab og Kjærlighed til,
Men saadan sig Glæden kan vende;
Dine venlige Løfter og Tale den var sød,
Men Pige du glemte saa hastig hvad du bød,
Og nu har du taget en anden igjen,
Du tænkte ei mere paa mig, som var din Ven.

4. Saa vil jeg dig bede min utro faldste Ven:

Af du dig ei lader for ere,
Af den som du elsker og har givet Hjerter hen,
Thi det jo saa ofte laer sig høre:
At Falskhed i Verden raser overalt,
Saa mangen med Svig og med Falskhed er belagt.
Nu har jeg prøberet hvorledes det t lgaær,
At elske en Pige i sine Ungdoms-Aar.

5. Nu er jeg indstreven at være Soldat,
At tjene min Konge med Vre,
Men derfor jeg ikke bør tabe mit Mod,
Men altid fornøiet vil jeg være
Til Lands og til Vands jeg har svoret min Sed,
At tjene min Konge med Mass- og Munterhed,
Det bør enhver Soldat som har Vre og Mod,
At tjene for sin Konge og Fædrelandet god.

6. Nu har jeg gaaet paa Skolen en Maaned eller to,
Og lært hvad en Soldat monne lære,
Jeg hørte paa Trommer og Musikkens Klang,
Derefter saa monne vi marschere;
Naar vores Officierer de raaber Givagt,
Saa maa vi præsentere af yderste Magt,
Ja villig og lydlig vi alle være maa,
Hvad de os kommander vi noie passe paa.

7. Fra Fader og Moder, fra Søster og Broder,
Fra Slægtninger og alle gode Venner,
Vi maatte nu reise saa hastelig afsted,
Og sige Farvel til dem jeg kjender.
Fra Jylland til Sjælland vi maatte over Vand,
Og siden marschere til Staden Kjøbenhavn,
Ja raske og muntre vi alle kommer der,
Ja mandelig at stride for Fædrelandet kjær.

8. Den Bise er skreven af mig en Soldat
Som tjener sin Konge med Vre,

Ja den har jeg skrevet for jeg ligger her
 Beständig i Tjenesten at være,
 Ved Kongens Regiment og tredie Compagni,
 Jeg ønsker min Tid at henleve lykkelig,
 At iea igjen min Frihed maa nyde forsand
 Da siden reise hjem til mit kjære Fødeland.
 9. Jeg slutter min Vise og ender min Sang,
 At skrive mig ei meer behager,
 Jeg haaber paa Herren han er min bedste Ven,
 Han mig vist bestandig ledsager;
 Saa er jeg fornsiet og haver ingen Nød,
 Gud unde mig Hilsen og forsørg mig til min Død,
 Saa vil jeg taalmodig henflide min Tid,
 Jeg ønsker her i Verden at leve lykkelig.

Elskerens Tanker.

Naar Solen tænder sine Straaler, Med Ombed tænker jeg
 paa dig; Naar Maanens Aftenglands sig maler, ∴ Da er
 min Tanke blot hos dig.

2. Du var den første som jeg elsket, Du var den første
 jeg tilbad. For din Skyld er mit Hjerte fængslet, ∴ Dit
 Billed i mit Bryst jeg bær.

3. Jeg kan ei skilles fra din Side, Mit Hjerte svarer al-
 tid nei; Al anden Smerte skal jeg lide, ∴ Men undvære dig
 kan jeg ei.

4. Vi skulle leve glade Dage, Vi skulle leve som et Par:
 Naar blot du vil mig Løfte give, ∴ Ja love at du har mig kjær.

5. Om Moder skulle mig fornægte, At bli et Høtepar
 med dig Vor Kjærlighed kan hun ei nægte, ∴ Om hun for-
 nægter mig din Haand.

6. Nu reiser jeg til fjerne Strande; Adjs, farvel min lille
 Ven! Men væk mig ei den falske Haanden, ∴ Den troe har
 jeg givet dig.

7. Naar Livet mig ei meer behager, Og det for mig en
 Plage er. Da vil jeg slutte mine Dage: ∴ O Gud det er
 hvad jeg begjær.

Forlagt af M. Urdal.

[Tromsø] u. a.